

ROMANIA

DOSAR NR.35397 /2/2005  
NR.vechi 3596/2005

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI  
SECȚIA A VIII A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL  
DECIZIA CIVILĂ NR.32

Ședința publică de la 12 ianuarie 2006

Curtea compusă din:

PREȘEDINTE- LILIANA VIȘAN  
JUDECATOR - GABRIELA BOGASIU  
JUDECATOR - GEORGETA LEȚI  
GREFIER - ELENA STANCIU

.....  
Ministerul Public Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a fost reprezentat de procuror **CRISTINA RADU**.

Pe rol soluționarea recursurilor formulate de recurenta reclamantă ASOCIAȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI DIN ROMÂNIA-COMITETUL HELSINKI( APADOR-CH) , MINISTERUL PUBLIC-PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE și recurentul pârât BOTOȘ ILIE- PROCURORUL GENERAL AL PARCHETULUI DEPELÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIEȘI JUSTIȚIE. Împotriva sentinței civile nr. 2733/17.06.2006, pronunțată de TRIBUNALUL BUCUREȘTI, SECȚIA A VIII A, CONFLICTE DE MUNCĂ , ASIGURĂRI SOCIALE ,CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL în dosarul nr. 1.753/CA/2005, în contradictoriu cu intimatul pârât BOTOȘ ILIE- PROCURORUL GENERAL AL PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE.

La apelul nominal făcut în ședință publică s-au prezentat: recurenta reclamantă ASOCIAȚIA PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI DIN ROMÂNIA-COMITETUL HELSINKI( APADOR-CH)prin avocat Mihai Dan Constantin și recurentul pârât MINISTERUL PUBLIC-PARCHETUL DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE prin consilier juridic Emanuela Pârvulescu,lipsind recurentul pârât BOTOȘ ILIE- PROCURORUL GENERAL AL PARCHETULUI DE PE LÂNGĂ ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință după care,

Curtea comunică recurentei reclamante un exemplar de pe întâmpinarea depusă de Ministerul Public- Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție Ilie Botoș.

Părțile declară că nu mai au cereri prealabile de formulat și probe de administrat.

În temeiul art.150 cod.pr.civ. Curtea constată dezbaterile închise și acordă cuvântul pe cererile de recurs.

Recurenta reclamantă prin avocat solicită admiterea recursului, modificarea hotărârii recurate în sensul admiterii capetelor de cerere respinse de instanța de fond.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu privire la recursul pârâților solicită respingerea acestuia ca nefondat.

Recurentul pârât prin consilier juridic solicită admitere recursului, casarea sentinței recurate și rejudecând cauza pe fond să fie respinsă acțiunea reclamantei.

Cu privire la recursul formulat de recurenta reclamantă solicită a fi respins pe considerentele expuse pe larg în întâmpinarea depusă la dosar.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de admitere recursului pârâților recursuri și respingerea în tot a cererii de chemare în judecată invocând Leg.51/91.

## CURTEA

Deliberând, conform art.256 Cod procedură civilă, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr. 2733/17.06.2005, Tribunalul București – Secția a VIII – a Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale, Contencios Administrativ și Fiscal, a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta Asociația Pentru Apărarea Drepturilor Omului în România – Comitetul Helsinki (APADOR – CH) în contradictoriu cu pârâții Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Botoș Ilie, a dispus amendarea pârâtului Botoș Ilie cu suma de 500 lei pe zi de întârziere începând cu data de 10.12.2003 și până la executarea integrală a sentinței civile nr.892/20.12.2002, pronunțată în dosarul nr.1660/CA/2002 al Tribunalului București, a respins cererea de plată a despăgubirilor ca neîntemeiată și a respins ca lipsită de interes cererea de chemare în garanție formulată de pârâtul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție împotriva Serviciului Român de Informații. Totodată, pârâtul Botoș Ilie a fost obligat la 1.500.000 lei cheltuieli de judecată.

În considerentele sentinței, Tribunalul a reținut că prin sentința civilă nr. 892/2002 pârâtul Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost obligat la furnizarea informațiilor solicitate prin adresa nr.303/2002, respectiv câte autorizații de efectuare a unor acte în scopul culegerii de informații și câte autorizații de înregistrare a convorbirilor și/sau filmare au fost solicitate în baza Legii nr.51/1991, a Legii nr.14/1992 sau a Codului de Procedură penală în perioada 1990 – 2000, câte din

acestea au fost aprobate, câte au fost ulterior prelungite, care a fost durata cea mai mare a unor astfel de supravegheri autorizate, câte din persoanele a căror supraveghere a fost autorizată au fost trimise în judecată, și câte au fost condamnate, câte persoane a căror supraveghere a fost autorizată au fost înștiințate ulterior de acest lucru și câte persoane au făcut plângere, împotriva actului de autorizare sau a activităților care fac obiectul acestora, și câte plângeri au fost admise. Prin sentința civilă nr. nr.4509/2003 Tribunalul București a admis o cerere a reclamantei de obligare a pârâtului Ilie Botoș la plata sumei de 500 lei pe zi de întârziere și a respins cererea de obligare a pârâților Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ilie Botoș la despăgubiri pentru neexecutarea sentinței civile nr. 892/2002. Ulterior acestei sentințe pârâtul a executat o parte din hotărâre, prin adresa nr.78/10.12.2003.

Tribunalul a mai reținut că adresa nr.78/10.12.2003 conține doar o parte dintre informațiile pe care pârâtul a fost obligat să le comunice, astfel încât nu s-a făcut dovada executării integrale a sentinței nr.892/2002.

În consecință, Tribunalul a constatat că sunt incidente dispozițiile art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990 (în vigoare la momentul introducerii acțiunii), potrivit căroră „În cazul în care termenul nu este respectat se va aplica conducătorului autorității administrative sancțiunea prevăzută la art.10 alin.3, iar reclamantului se vor putea acorda daune pentru întârziere. Tribunalul hotărăște în camera de consiliu, de urgență, la cererea reclamantului, cu citarea părților, fără plata vreunei taxe de timbru, hotărârea fiind definitivă și executorie”.

De asemenea, Tribunalul a reținut că sentința a fost pronunțată în temeiul Legii nr.544/2001 care este, însă, o normă specială în materie de contencios administrativ și se completează cu norma generală, respectiv Legea nr.29/1990, în măsura în care nu conține dispoziții contrare. Or, așa cum a arătat și pârâtul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Legea nr.544/2001 nu cuprinde dispoziții cu privire la modul de executare a hotărârilor judecătorești de obligare la furnizarea de informații de interes public, fapt care nu poate fi interpretat în sensul că aceste hotărâri nu pot fi aduse la executare în mod silit ci în sensul că procedura de executare este cea reglementată de dreptul comun în materie de contencios administrativ.

Cât privește imposibilitatea de executare a sentinței, tribunalul a constatat că hotărârea nr.892/2002 se referă la acte dispuse de pârâtul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv autorizarea efectuării unor acte de cercetare penală,

neputându-se invoca o imposibilitate obiectivă de aducere la îndeplinire a acestei hotărâri.

În ceea ce privește cererea de plată a unor despăgubiri, Tribunalul a reținut că reclamanta nu a făcut dovada existenței unui prejudiciu care să fie reparat, conform art.998 – 999 Cod civil.

Cererea de chemare în garanție a fost respinsă ca lipsită de interes, cu motivarea că Serviciul Român de Informații nu a fost parte în procesul de fond, astfel încât o astfel de cerere formulată în faza de executare este lipsită de interes.

La stabilirea cuantumului cheltuielilor de judecată acordate reclamantei, Tribunalul nu a luat în considerare și o chitanță aflată la fila 27 din dosarul nr.3143/2003, întrucât aceasta a fost depusă în copie și nu a fost indicată cauza pentru care a fost efectuată plata, fiind posibil ca aceeași chitanță să fie utilizată și în alt proces.

Sentința menționată a fost atacată cu recurs, în termenul legal, atât de către reclamantă, cât și de pârâți.

Reclamanta a formulat critici pe care le-a încadrat în prevederile art.304 pct.5 și 9 și art.304<sup>1</sup> Cod procedură civilă, solicitând casarea în parte a sentinței, admiterea cererilor de acordare a daunelor de întârziere și acordarea integrală a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului său, recurenta reclamantă a arătat că respingerea capătului de cerere privind obligarea pârâților la plata daunelor pentru întârziere prevăzute de art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990 s-a făcut prin încălcarea principiului disponibilității și prin aplicarea greșită a legii.

În acest sens, recurenta reclamantă a arătat că acest capăt de cerere a fost întemeiat pe dispoziții legale cu caracter special (art.16 din Legea nr.29/1990), iar nu pe cele generale din art.998-999 Cod civil.

Între cele două categorii de temeuri legale există deosebiri de substanță, deoarece, după cum s-a decis și în jurisprudență, în cazul daunelor pentru întârziere prevăzute de art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990, producerea prejudiciului se prezumă prin chiar faptul neexecutării, având în vedere natura juridică a acestor daune: ele sunt un mijloc de constrângere pentru a determina executarea hotărârii.

Cu privire la natura juridică a daunelor pentru întârziere prevăzute de art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990, recurenta reclamantă a menționat că în jurisprudență s-a decis că aceste daune au fost prevăzute de legiuitor ca un mijloc de constrângere pentru obținerea executării hotărârii și că, din acest

neputându-se invoca o imposibilitate obiectivă de aducere la îndeplinire a acestei hotărâri.

În ceea ce privește cererea de plată a unor despăgubiri, Tribunalul a reținut că reclamanta nu a făcut dovada existenței unui prejudiciu care să fie reparat, conform art.998 – 999 Cod civil.

Cererea de chemare în garanție a fost respinsă ca lipsită de interes, cu motivarea că Serviciul Român de Informații nu a fost parte în procesul de fond, astfel încât o astfel de cerere formulată în faza de executare este lipsită de interes.

La stabilirea cuantumului cheltuielilor de judecată acordate reclamantei, Tribunalul nu a luat în considerare și o chitanță aflată la fila 27 din dosarul nr.3143/2003, întrucât aceasta a fost depusă în copie și nu a fost indicată cauza pentru care a fost efectuată plata, fiind posibil ca aceeași chitanță să fie utilizată și în alt proces.

Sentința menționată a fost atacată cu recurs, în termenul legal, atât de către reclamantă, cât și de pârâți.

Reclamanta a formulat critici pe care le-a încadrat în prevederile art.304 pct.5 și 9 și art.304<sup>1</sup> Cod procedură civilă, solicitând casarea în parte a sentinței, admiterea cererilor de acordare a daunelor de întârziere și acordarea integrală a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului său, recurenta reclamantă a arătat că respingerea capătului de cerere privind obligarea pârâților la plata daunelor pentru întârziere prevăzute de art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990 s-a făcut prin încălcarea principiului disponibilității și prin aplicarea greșită a legii.

În acest sens, recurenta reclamantă a arătat că acest capăt de cerere a fost întemeiat pe dispoziții legale cu caracter special (art.16 din Legea nr.29/1990), iar nu pe cele generale din art.998-999 Cod civil.

Între cele două categorii de temeuri legale există deosebiri de substanță, deoarece, după cum s-a decis și în jurisprudență, în cazul daunelor pentru întârziere prevăzute de art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990, producerea prejudiciului se prezumă prin chiar faptul neexecutării, având în vedere natura juridică a acestor daune: ele sunt un mijloc de constrângere pentru a determina executarea hotărârii.

Cu privire la natura juridică a daunelor pentru întârziere prevăzute de art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990, recurenta reclamantă a menționat că în jurisprudență s-a decis că aceste daune au fost prevăzute de legiuitor ca un mijloc de constrângere pentru obținerea executării hotărârii și că, din acest

motiv, caracterul lor de pedeapsă face ca suma plătită să poată fi superioară prejudiciului real.

A mai arătat că prin aplicarea unei amenzi derizorii, care nu asigură executarea în practică a hotărârii judecătorești și prin refuzul acordării de daune pentru întârziere, instanța de fond a încălcat și art.6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (care constituie drept intern). Articolul 6 din Convenție garantează judecarea echitabilă și într-un termen rezonabil a unei cauze, în care este inclusă și faza executării hotărârii judecătorești irevocabile.

Pe de altă parte, recurenta reclamantă a arătat că instanța de fond a acordat parțial cheltuielile de judecată, fără a respecta principiul disponibilității și prin aplicarea greșită a legii, nepunând în discuția părților împrejurările de fapt și de drept care ar fi putut să înlăture dubiile în privința chitanței aflate la fila 27 din dosarul nr.3141/2003, așa cum prevede art.129 Cod procedură civilă.

În motivarea recursului lor, recurenții pârâți au arătat că instanța de rejudecare a fondului a respins în mod eronat excepția autorității de lucru judecat, fără să țină seama că în cauză erau întrunite toate elementele prevăzute de art.1201 Cod civil.

Recurenții pârâți au arătat, de asemenea că instanța de rejudecare a fondului a reținut în mod greșit că adresa nr.78/10.12.2003 nu reprezintă o executare integrală a sentinței civile nr. 892/20.12.2003, în condițiile în care susținerile reclamantei, pe baza cărora a fost admisă acțiunea inițială, s-au bazat pe faptul că de la pârâțul Ministerul Public se dorește doar comunicarea informațiilor care țin de Codul de procedură penală, nu și a celor legate de aplicarea Legii nr.51/1991, respectiv de activitatea Serviciului Român de Informații.

În acest sens recurenții pârâți au arătat că acțiunea introdusă de reclamantă împotriva Serviciului Român de Informații a fost respinsă prin sentința civilă nr. 482/2002 a Tribunalului București, care a considerat că informațiile solicitate au caracter de secret de stat, potrivit art.10 din Legea nr.51/1991.

În opinia recurenților pârâți, în prezenta cauză recurenta reclamantă încearcă să obțină pe cale indirectă informații pe care nu le-a putut obține de la Serviciul Român de Informații, iar insistența de a obține informații în numele executării hotărârii judecătorești menționate denotă intenția de nerespectare a sentinței civile nr. 482/2002, prin care Serviciul Român de Informații a fost absolvit de obligație. Astfel, susțin recurenții pârâți, se aduc prejudicii acestei instituții și siguranței naționale anulându-se valoarea juridică a principiilor cuprinse în

art.12 lit.a din Legea nr.544/2001 și art.31 alin.3 din Constituția României și neținându-se cont de împrejurarea că informațiile solicitate nu se află în posesia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ci în posesia altei instituții, care nu poate să le comunice.

O altă critică formulată împotriva sentinței atacate constă în aplicarea greșită a Legii nr.29/1990, instanța fondului reținând nelegal, în opinia recurenților pârâți, că în speță nu este aplicabilă Legea nr.544/2001.

Astfel recurenții pârâți au arătat că din conținutul art.22 din Legea nr.544/2001, rezultă că legiuitorul a intenționat să reglementeze o procedură specială, în cadrul căreia persoana care se consideră vătămată în drepturile sale (prevăzute de același act normativ special) să obțină informațiile de interes public solicitate, precum și despăgubiri morale/patrimoniale, pentru eventualele pagube cauzate prin refuzul autorității sau instituției publice de a le furniza.

Fiind vorba de o obligație de „a face” (respectiv, de a furniza informații), care nu este susceptibilă de executare silită, legea specială a prevăzut posibilitatea acordării daunelor morale/patrimoniale, tocmai ca o formă coercitivă de natură a acoperi prejudiciul suferit de solicitant prin refuzul furnizării informațiilor.

Interpretând sistematic și teleologic disp. art.22 alin.2 din Legea nr.544/2001, recurenții reclamânți au arătat că daunele morale/patrimoniale, prevăzute în textul legal analizat, reprezintă singura formă sancționatorie, care poate fi aplicată autorității sau instituției publice, pentru neîndeplinirea obligațiilor de natură specială, stabilită prin acest act normativ.

Legea nr.544/2001 este lege specială, care reglementează un domeniu limitat, respectiv relațiile sociale născute în legătură cu accesul la informațiile de interes public, astfel încât dispozițiile sale sunt de strictă interpretare și aplicare.

Ca atare, atâta vreme cât Legea nr.544/2001 nu prevede sancțiunea amenzii de 500 de lei pe zi de întârziere, așa cum prevede Legea contenciosului administrativ, ca măsură de constrângere și sancționare pentru neexecutarea obligației de natură specială, stabilită prin aceeași lege, este inadmisibil a se proceda la împrumutarea unor dispoziții în acest sens din alte acte normative.

Conform principiului „specialia generalibus derogant”, în situația în care un anumit segment al relațiilor sociale este reglementat, în același timp de două norme, dintre care una este specială, iar cealaltă are un caracter general, va avea prioritate de aplicare norma specială.

Este adevărat că norma generală completează norma specială, dar numai în măsura în care aceasta din urmă nu prevede. Or, dispozițiile art.22 alin.2 din Legea nr.544/2001 (care prevăd expres și limitativ categoriile de sancțiuni de natură patrimonială aplicabile pentru neexecutarea obligației de furnizare a informațiilor de interes public), nu sunt susceptibile de a fi completate cu cele cuprinse în Legea contenciosului administrativ, întrucât ipoteza normei speciale este clară și trebuie interpretată și aplicată în mod restrictiv, sancțiunile neexecutării obligațiilor speciale neputând fi decât cele pe care legiuitorul le-a prevăzut în mod expres.

Pe de altă parte, aceste daune puteau fi solicitate numai în temeiul și în condițiile procedurale prevăzute de art.22 din Legea nr.544/2001, respectiv, fie odată cu cererea principală (plângerea), având ca obiect obligarea autorității de a furniza informațiile de interes public, fie ulterior, însă în cadrul termenului de 30 de zile de la data expirării termenului prevăzut de art.7 din același act normativ.

În ceea ce privește obligarea pârâtului Botoș Ilie la plata amenzii de 500 lei/zi de întârziere, recurenții pârâți au arătat că instanța de fond a dispus în mod greșit amendarea numai a conducătorului instituției, deși art.13 din Legea nr.29/1990 prevede că în cazul în care acțiunea se admite, funcționarul autorității pârâte va putea fi obligat la plata daunelor solidar cu autoritatea administrativă.

Tot astfel este nejustificată obligarea aceluiași pârât la plata cheltuielilor de judecată, ignorându-se în acest fel dispozițiile art.35 alin.1 și 2 din Decretul nr.31/1954 potrivit căruia „Persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale. Actele juridice făcute de organele persoanei juridice, în limitele puterilor ce le-au fost conferite, sunt actele persoanei juridice însăși”.

În ce privește respingerea cererii de chemare în garanție, recurenții pârâți au apreciat că este neîntemeiată având în vedere că executarea hotărârii judecătorești este imposibilă întrucât presupune comunicarea de informații pe care Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu le deține ci le va solicita de la Serviciul Român de Informații.

La data de 09.01.2006, recurenții pârâți au depus la dosar o întâmpinare prin care au solicitat respingerea recursului recurenteii reclamante ca nefondat.

În ce privește primul motiv de recurs, respectiv acela că respingerea capătului de cerere privind obligarea pârâților la plata daunelor de întârziere prevăzute de art.16 alin.2 din Legea

nr.29/1990 este nefondată, recurenții pârâți au arătat că susținerile recurente reclamate nu sunt reale.

Astfel, respingerea acestui capăt de cerere nu s-a făcut, așa cum susține recurenta reclamantă, în baza unui temei de drept străin de cererea sa, respectiv art.998-999, întrucât instanța precizează că despăgubirile solicitate în temeiul art.16 din Legea privind contenciosul administrativ nu pot fi acordate în condițiile în care nu s-a făcut dovada existenței acestui prejudiciu.

Recurenții pârâți au mai arătat că precizarea este necesară, având în vedere că natura juridică a daunelor de întârziere prevăzute de art.16 din Legea nr.29/1990 este aceea de a constitui un mijloc de constrângere a debitorului obligației pentru a determina executarea hotărârii judecătorești. Or, trebuie observat că instanța de rejudecare a fondului nu a reținut faptul că intimații pârâți nu au executat integral hotărârea.

Ca atare, atâta vreme cât hotărârea judecătorească a cărei executare „integrală” se cere a fost executată prin adresa nr.78/10.12.2003, acordarea daunelor de întârziere ca mijloc de constrângere pentru executare nu se justifică.

În combaterea recursului reclamantei, recurenții pârâți au reluat, în esență, împrejurările de fapt și de drept arătate în motivarea recursului lor, iar în ceea ce privește cuantumul cheltuielilor de judecată, au arătat că instanța a reținut corect că o chitanță a fost depusă numai în copie, deși nu exista nici un impediment pentru a fi depusă la dosar în original.

Examinând cauza în raport de motivele de recurs formulate și de prevederile art.304<sup>1</sup> Cod procedură civilă, Curtea constată în primul rând, că problema de drept a existenței autorității de lucru judecat a fost rezolvată în mod irevocabil într-o fază procesuală anterioară, prin decizia civilă nr.986/02.12.2004 a Curții de Apel București – Secția a VIII – a Contencios Administrativ și Fiscal, care a casat sentința civilă nr.2125 /24.05.2004 și a trimis cauza spre rejudecare reținând că Tribunalul București - Secția a VIII – a admis în mod nelegal excepția autorității de lucru judecat.

Fiind întemeiată pe același elemente de fapt și de drept, soluționarea excepției de lucru judecat nu mai poate fi repusă în discuție în recursul de față.

Cea de-a doua critică formulată în recursul pârâților urmează, de asemenea, a fi înlăturată, întrucât art.16 din Legea nr.29/1990 în vigoare la data sesizării instanței, reglementa o procedură specială de executare a hotărârilor instanțelor de contencios administrativ prin care autoritățile pârâte erau obligate să înlocuiască ori să modifice un act administrativ, să elibereze un certificat, o adeverință sau orice alt înscris.

În cadrul procedurii de executare reglementate de art.16 din Legea nr.29/1990 , nu poate fi pusă în discuție legalitatea sau temeinicia hotărârii judecătorești a cărei executare se solicită, instanța având numai de analizat dacă actul emis de autoritatea publică se conformează obligațiilor cuprinse în titlul executoriu.

Justificând neexecutarea integrală a sentinței civile nr. 892/20.12.2002 , prin considerente privind aplicarea Legii nr.51/1991 și activitatea Serviciului Român de Informații , recurenții pârâți ignoră forța executorie a unei hotărâri judecătorești rămase irevocabile și tind să repună în discuție aspecte ce țin de fondul raportului de drept dedus judecării, iar nu de procedura de executare .

Curtea constată că nu este fondat nici motivul de recurs privind greșita aplicare a normelor cuprinse în art.16 din Legea nr.29/1990, în locul celor prevăzute de art.22 din Legea nr.544/2001 , instanța de fond reținând în mod corect că Legea nr.544/2001 este o lege specială în materie de contencios administrativ și se completează cu normele de drept comun din Legea nr.29/1990 , în măsura în care nu conține norme contrare derogatorii, potrivit regulilor de rezolvare a concursului de legi .

Art.22 din Legea nr.544/2001 reglementează condițiile de exercitare a dreptului la acțiune al celor care se consideră vătămăți în drepturile prevăzute de actul normativ respectiv , dar nu conține norme derogatorii cu privire la executarea hotărârii pronunțate de instanța de contencios administrativ, astfel încât art.16 din Legea nr.29/1990 , dreptul comun în materie, este pe deplin aplicabil.

Analiza comparativă a textului art.22 din Legea nr.544/2001 cu textul art.1 din Legea nr.29/1990 conduce la concluzia că acțiunea reglementată de art.22 din Legea nr.544/2001 se încadrează în sfera mai largă a acțiunilor în contencios administrativ , având aceleași fundamente , circumstanțiate obiectului de reglementare al Legii nr.544/2001 .

Potrivit art.16 alin.2 din Legea nr.29/1990 în cazul în care termenul de executare a hotărârii judecătorești pronunțate de instanța de contencios administrativ nu este respectat, va fi aplicată , conducătorului autorității administrative, sancțiunea prevăzută de art.10 alin.3 , iar reclamantului i se vor putea acorda daune pentru întârziere .

Aplicând amenda pârâtului Ilie Botoș , Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție , instanța de fond a aplicat corect textul menționat mai sus , care nu este susceptibil de interpretări diferite. Articolul 13 din Legea nr.29/1990 , invocat în recursul pârâților, nu este aplicabil în

cauză, întrucât se referă la acțiunea de fond și nu la cererea de executare formulată în temeiul art.16 din aceeași lege.

În ceea ce privește cererea de chemare în garanție, Curtea constată că Tribunalul a reținut corect că o astfel de cerere, întemeiată pe prevederile art.60-63, nu poate fi formulată în cadrul procedurii speciale de executare a sentinței, recursul pârâtelor fiind nefondat și sub acest aspect.

Curtea constată însă întemeiat recursul reclamantei, instanța de fond respingând capătul de cerere privind obligarea pârâților la plata daunelor de întârziere prin interpretarea greșită a art.16 din Legea nr.29/1990.

Aceste daune nu sunt prevăzute doar în scopul reparării prejudiciului suferit prin întârziere ci și ca un mijloc de constrângere pentru obținerea executării hotărârii, astfel încât nu este necesară dovada unui prejudiciu în condițiile art.998 - 999 Cod civil.

În ceea ce privește cuantumul cheltuielilor de judecată, Curtea constată că Tribunalul a înlăturat greșit chitanța seria BALW nr.2498949, în valoare de 1.000.000 lei vechi, reprezentând onorariu de avocat. Această chitanță a fost depusă în copie certificată de către avocat, conform art.112 pct.5 Cod procedură civilă și a fost emisă la data de 07.10.2003, o dată cu împuternicirea avocațială întocmită în baza contractului de asistență juridică nr.359603/07.10.2003, pentru dosarul de fond, înregistrat inițial cu nr.3141/2003.

Având în vedere toate aceste considerente, Curtea va admite recursul reclamantei, în temeiul art.304 pct.9 și art.304<sup>1</sup> Cod procedură civilă.

Potrivit art.312 alin.2, 3 Cod procedură civilă, Curtea va modifica în parte sentința atacată, în sensul că va acorda reclamantei recurente daune pentru întârziere începând cu data de 10 decembrie 2003 și până la data executării integrale a sentinței civile nr. 892/20.12.2002 a Tribunalului București - Secția a VIII - a Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale, Contencios Administrativ și Fiscal, în cuantum de 10 RON (100.000 lei vechi) pe zi, sumă pe care Curtea o consideră echitabilă și rezonabilă în raport de circumstanțele cauzei.

Totodată, Curtea va obliga pârâtei să plătească reclamantei suma de 2.500.000 lei vechi (250 RON) cheltuieli de judecată, în temeiul art.274 Cod procedură civilă, menținând celelalte dispoziții ale sentinței.

În temeiul art.312 alin.1 Cod procedură civilă, Curtea va respinge recursul pârâților ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE  
ÎN NUMELE LEGII**

**DECIDE:**

Admite recursul reclamantei **Asociația Pentru Apărarea Drepturilor Omului în România – Comitetul Helsinki (APADOR – CH)**, formulat împotriva sentinței civile nr. 2733/17.06.2005 pronunțată de Tribunalul București – Secția a VIII – a Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale, Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.1753/CA/2005.

Modifică în parte sentința atacată, în sensul că obligă intimații pârâți să plătească recurenteii reclamante suma de 10 RON (100.000 lei vechi) pe zi de întârziere începând cu data de 10 decembrie 2003 și până la data executării integrale a sentinței civile nr. 892/20.12.2002 a Tribunalului București – Secția a VIII – a .

Obligă pârâții la plata sumei de 2.500.000 lei vechi (250 RON) cheltuieli de judecată către reclamantă.

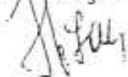
Menține celelalte dispoziții ale sentinței .

Respinge ca nefondat recursul recurenților pârâți **Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Botoș Ilie - Procurorul General al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție** împotriva sentinței civile nr. 2733/17.06.2006, pronunțată de Tribunalul București – Secția a VIII – a Conflicte de Muncă, Asigurări Sociale, Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.1753/CA/2005.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, azi 12.01.2006.

PREȘEDINTE  
Liliana Vișan



JUDECĂTOR  
Gabriela Bogasiu



JUDECĂTOR  
Georgeta Leți



GREFIER  
Elena Stanciu



Red.GB

Dact.CB

2 ex.

09.03.2006

Tribunalul București – S.8

Judecător fond: Daniel Severin